

KÁZEŇ Z VEČERNÝCH EVANJELICKÝCH SLUŽIEB BOŽÍCH V BRATISLAVE (NK),
28. 5. 2019, UTOROK PO NEDELI ROGATE, 318, 284, 636 A 89, Ž 42, 1 – 6

1. Tesalonickým 5, 17: „Neprestajne sa modlite!“

Milí bratia a milé sestry!

Javí sa to tak, že apoštol Pavel to prehnal: „*Neprestajne sa modlite!*“ – Takéto tvrdenie znie ako výrok fanatika.

Je však dobré ujasniť si pojmy: Fanatik je človek silne pripútaný k nejakému stanovisku (napr. náboženskému), zároveň sa však bojí, že by argumenty mohli jeho postoj podkopať – rozbiť. Pretože žije v strachu, nedokáže reagovať pokojne.

Pavel nebol fanatikom, ale človekom, ktorý **si bol svojím postojom istý**. Výzvou: „*Neprestajne sa modlite!*“ Biblia nechce tvrdiť, že ako kresťania máme bez prerušenia mumlať nejaké modlitebné formulky ako to robia niektoré sekty. (Např. prívrženci hnutia Hare Kršna – denne aspoň 1728 x musia odriekať tzv. mahamantru).

Napomenutím: „*Neprestajne sa modlite!*“ Pavel mieni niečo celkom iné. Poukazuje na **príležitosť stáleho rozhovoru s Pánom Bohom, na možnosť žiť v ustavičnom vzťahu dôvery k Bohu**. A z tejto vnútornej pripravenosti – z tohto bezprostredného vzťahu s naším Pánom môžeme svojimi ústami ale i v tichosti – v našom srdci **vysloviť, čo nami hýbe, čo cítime, čím žijeme, čo potrebujeme**.

Napomenutím „*Neprestajne sa modlite!*“ Pavel nepreháňa, ani nás nenavádza k fanatizmu. Naopak, chce nás uistiť: **JE TU NIEKTO, KTO JE OCHOTNÝ A PRIPRAVENÝ STÁLE ŤA POČÚVAŤ**, byť pripravený načúvať tvojim túžbam a potrebám.

Keď toto objavíme, je to obrovský dôvod na radosť a zdroj potešenia. **MÁME PÁNA, KTORÝ MÁ PERMANENTNÝ ZÁUJEM O NÁŠ ŽIVOT, PÁNA, KTORÝ NIKDY NEMÝ ZAPNUTÝ ODKAZOVAČ, ANI VYPNUTÝ MOBIL. PÁNA, KU KTORÉMU SMIEME ZA KAŽDÝCH OKOLNOSTÍ PRICHÁDZAŤ.**

Na úradoch sú bežné stránkové dni a úradné hodiny. Mimo nich prakticky niet šance niečoho sa dovolať, čosi vybaviť. Stále počúvať nás nie sú ochotní ani naši najbližší. Ak nás niečo trápi a v noci prebudí, nie je namieste ísť za svojou kamoškou či známym.

Avšak „*Neprestajne sa modlite!*“ – **to je veľká príležitosť**. To znamená: **nemusíte byť bezradní, nemusíte v modlitbe ustať za žiadnych okolností**.

BOH SA NÁS NEPÝTA, ČI O MODLITBE VIEME HOVORIŤ, ALEBO KÁZAŤ, ALE PÝTA SA, AKO VYUŽÍVAME OHROMNÚ MOŽNOSŤ (MODLIŤ SA), KTORÚ NÁM DAL. Cíti Pán Boh, ktorý nám ju poskytol, že v našom srdci je pre Neho miesto? **Modlitba je zdroj Božej sily, ktorá sa môže uviesť do pohybu. Ak jej niet, je medzi nami málo Božieho života.**

Kresťanská viera sa stala lacnou, lebo pričasto žijeme tak, ako keby Božie veci, príležitosti a zdroje, ktoré nám Pán Boh poskytuje, nemali pre nás cenu.

Iste, „*Neprestajne sa modlite!*“ neznamená, že sa treba len modliť a všetko ostatné už pôjde samo – všetko sa automaticky zmení na lepšie.

Či už modlitby zmenia našu situáciu alebo nie, jedno je isté: **MODLITBY VŽDY MENIA NÁS!**

Modliť sa znamená žiť vieru – žiť v prítomnosti Božej. V mnohom ohľade platí, koľko modlitby, toľko viery. Teológ Emil Brunner povedal: „*Keby sme sa vedeli skutočne modliť, museli by sa diať ohromné veci*“ a že „to v kresťanstve tak biedne stojí a dopadá, pochádza z toho, že dnes tak málo ľudí skutočne vie, čo je modlitba.“

Mnohí sa modlitby boja. Prečo? Lebo v modlitbe sme pred Pánom Bohom sami. Modlitba je chvíľou, keď máme byť tými, kým sme. Skutočná modlitba je okamihom najväčšej pravdivosti, keď sa nič nepredstiera, neospravedľuje, nič na sebe nevylepšuje. – Keď nemôžeme „nahodiť fasádu“, robiť iba dojem, lebo pred Pánom Bohom sme sami a On 100%-ne pozná nielen náš život, ale aj naše slová, aj naše myšlienky. Preto, lebo nám chýba odvaha dať si od Pána Boha povedať pravdu o nás – o sebe, sa len málo z ľudí štatisticky sa hlásiacich ku kresťanstvu skutočne modlí. Bráni im v tom strach, že

spoznajú seba takých, akí sú, akých nás vidí Pán Boh. Práve **V MODLITBE SA VŠAK MÔŽEME NIELEN STAŤ TÝMI, KÝM SME, ALE TIEŽ TAKÝMI, AKÝMI NÁS PÁN BOH CHCE MAŤ: ĽUĎMI** dôvery a oddanosti, bez všetkých trápnych kozmetických úprav na duši, v robení ktorých - vo vzťahu k Bohu i ľuďom – sme, priznajme si, majstrami.

Ak je modlitba vyjadrením vzťahu k Bohu, odpoveďou na Jeho oslovenie, potom **modlitby nemajú kresťanský život zdobiť, ale stavať. Ved' práve v modlitbe sa snažíme Bohu porozumieť, pýtať sa Ho na životné cesty, po ktorých nás chce viesť, po ktorých máme kráčať. Nemusíme pritom nič predstierať. Smieme dať najavo svoju radosť i vďačnosť, no práve tak všetky naše obavy, úzkosti, pochybnosti, bolesti a sklamania.**

V jednej súťaži speváckych talentov vznikla pieseň: Kým vieš snívať, tak máš nádej. Nie je to celkom tak, hoci neopovrhujeme túžbou mať sny, vízie, prahnúť po dobrých veciach. Predsa platí: **Kým sa smieš a vieš modliť, tak máš nádej. – Kým veríš, tak máš nádej.** Iba snívať nestačí. Ved' modliť sa znamená nadviazať na to, čo pre nás Boh urobil v Ježišovi Kristovi a oprieť o to svoju nádej a dôveru. **A to je základ, na ktorom sa oddá stavať život.** Amen.

Použitím viacerých prameňov: Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár